

ne på bordet, og hvis kendsgerningerne viser, at der er behov for justeringer af den ene eller den anden form for lovgivning, bør vi da se fordomsfrit på det, naturligvis.

Men hvilke konsekvenser vi lige vil drage på det her område, hvis en masse forudsætninger er til stede, synes jeg ikke jeg vil tage stilling til på nuværende tidspunkt.

Kl. 16.50

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen som ordfører.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Statsministeren konstaterede i sin første åbningstale, at klassekampen er afblæst. Det var måske grunden til, at regeringen straks tog et initiativ, som kunne genskabe modsætningerne i samfundet – konservatismen fornægter sig ikke.

Med indførelsen af starthjælpen er Danmark godt på vej til på ny at skabe en ny underklasse i samfundet, en underklasse, der denne gang udelukkende består af etniske minoriteter. Denne underklasse er samtidig karakteriseret ved, at den kun har midlertidig opholdstilladelse her i landet.

Samtidig med starthjælpen har regeringen valgt at sætte flygtninge og andre udlændinge på standby i 7 år, inden de kan satses på en fast fremtid i Danmark i form af en permanent opholdstilladelse.

Med til billedet hører, at trængslerne dermed ikke er forbi; først efter 9 år kan man gøre sig håb om at blive statsborger og det kun, hvis man opfylder stadig strengere krav til sprogkundskaber osv. Og endelig, som vi alle ved, må flygtninge kæmpe mod fremmedhad og store vanskeligheder med at komme ind på arbejdsmarkedet.

Regeringens strategi synes meget klar: De fremmede skal kanøflès, de skal hærdes, de skal selvfølgelig ikke have det så godt som de rigtige danske statsborgere, der er vokset op i tryghed og med sikkerhed for mad på bordet.

Flygtninge, der, inden de kommer her til landet, har udstået et liv, som kun de færreste danskere gør sig begreb om, bliver mødt af et Danmark, der signalerer, at de tilhører underklassen. En flygtningefamilies rådighedsbeløb er således mange tusind kroner lavere end en dansk families på kontanthjælp. Den danske familie, som sandsynligvis har hele sin kulturelle og sociale bagage her, som har resten af familien her, som

har venner og bekendte og bolig, som behersker sproget, som har meget lettere ved at få arbejde end en udenlandsk familie osv., osv., skal alligevel have i tusindvis af kroner mere om måneden. Hvor er det uretfærdigt, og hvor er det synd for Danmark.

Et næsten enigt Folketing har siden afslutningen af Anden Verdenskrig opbygget et meget harmonisk og afbalanceret samfund uden de store modsætningsforhold, et samfund, hvor få har for meget og færre for lidt, et samfund uden klart markerede klasser, en harmoni, som har været afgørende for den økonomiske vækst, ja, det har næsten, kan man sige, været så godt, at det ikke har kunnet være sandt. Folk er kommet rejsende fra hele verden for at studere den danske model. Det er denne harmoni, som regeringen og dens støtteparti er godt i gang med at sætte over styr. Det er sammenhængskraften i samfundet, der er truet, og til hvilken nytte?

Lad mig med det samme indrømme, at Det Radikale Venstre en kort overgang har lidt af den samme vildfarelse, som regeringen er på vej ind i, eller som den allerede er inde i, nemlig at det kunne hjælpe at sætte folk på en lav ydelse, for så ville beskæftigelsen stige. Den gamle regering fandt meget hurtigt ud af, at det ikke virkede. Med andre ord har vi nogle erfaringer at trække på, også i denne sammenhæng.

Lad mig slutte med et eksempel. For et stykke tid siden kom der tre unge flygtninge til Sydfalster Kommune, to fra Etiopien, én fra Eritrea. De får hver 4.366 kr. om måneden. For Sydfalster Kommune har det været fuldstændig umuligt at finde en bolig, som de er i stand til at betale. Ved leje af den billigste bolig i kommunerne ville hver af dem have 86 kr. tilbage, når også lys og varme var betalt, altså 86 kr. til mad, transport, tøj og fornøjelser, om måneden vel at mærke. Det hænger jo ikke sammen.

Derfor har kommunen meget mod sin vilje ladet flygtningene flytte ind i et skur ude i skoven. Man er nemlig så heldig, at skovbørnehaven er blevet nedlagt, og det hus, som børnene havde ude i skoven, står tomt, det bør flygtningene nu i.

Spørgsmålet er: Hvor integrerende er det, at tre unge mænd bor sammen alene ude i en skov? Ikke meget. Og kan vi være det bekendt? Nej, og vi kan da slet ikke være det bekendt over for f.eks. syge flygtninge, over for traumatiserede flygtninge, som ikke har en jordisk chance for at få arbejde.